

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 52Ek/2313/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119464070
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Šnapková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6119464070.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci exekúcie oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, práv. zast.: M.B.A LEGAL advokátní kancelár s.r.o., IČO: 04 329 724, organizačná zložka so sídlom Tallerova 4, 811 02 Bratislava proti povinnému: Mgr. Daniela Jackaničová, nar. 24. 06. 1955, trvale bytom Slanská 443/114, 094 12 Vehec, práv. zast.: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhliadke 2, 831 01 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 680 552, na vymoženie pohľadávky vo výške 3 440,82 eura s príslušenstvom, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Stanislavom Moskvičom, so sídlom exekútorského úradu Prešov, Floriánova č. 2, 080 01 Prešov, pod sp. zn. 119EX 15/20, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/2313/2019 zo dňa 18. mája 2020, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/2313/2019 zo dňa 18. mája 2020, **z a m i e t a** .

II. Súd povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu, podal dňa 11. 12. 2019 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému, na vymoženie pohľadávky vo výške 3 440,82 eura s príslušenstvom. Ako exekučný titul pripojil rozsudok rozhodcovského súdu, Slovenský arbitrážny súd, zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., sp. zn.: 468/07/16 zo dňa 18. 04. 2017, s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňa 29. 08. 2017 a vykonateľnosti dňa 01. 09. 2017. Dňa 09. 01. 2020 Okresný súd Banská Bystrica poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Stanislava Moskviča, ktorý ju vedie pod sp. zn. 119EX 15/20.

2. Povinný prostredníctvom právneho zástupcu, v zákonom stanovenej lehote podal návrh na zastavenie exekúcie. Uviedol, že rozhodcovská doložka bola dojednaná neplatne, najmä s ohľadom na skutočnosť, že rozhodcovská zmluva umožňuje naoko alternatívnu voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, ale táto voľba prislúcha iba žalujúcemu a nie je možné ju následne zmeniť. S prihliadnutím na povahu daného právneho vzťahu medzi oprávneným ako dodávateľom a povinným ako spotrebiteľom je preto logické konštatovanie, že takáto „voľba“ právomocí je iba formálna, iluzórna a zodpovedá len záujmu dodávateľa a ako taká je preto v zmysle § 53 ods. 4 písm. r v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) účinného v čase uzatvárania zmluvy, neplatná. Sporná rozhodcovská zmluva má charakter vopred pripraveného formulára, ktorého ustanovenia spotrebiteľ nemôže nijakým spôsobom pri jej uzatvorení ovplyvniť. V rozhodcovskej zmluve je veriteľom vopred určený konkrétny rozhodcovský súd príslušný na prejednanie sporov medzi veriteľom a dlžníkom, právo výberu pre spotrebiteľa je tak iluzórne, patrí len žalobcovi, ktorým je najčastejšie sám veriteľ. Rozhodcovská zmluva v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, spôsobuje podľa povinného značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva

ho výlučne na vôli veriteľa. Navrhol preto, aby súd v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu v celom rozsahu zastavil. Povinný si zároveň v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie, vyčíslil trovy vo výške 182,84 eura.

3. Právny zástupca oprávneného vo svojom vyjadrení uviedol, že nakoľko v podaní povinného absentujú skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a bránia jeho vymáhateľnosti, návrh na zastavenie exekúcie povinného nespĺňa zákonné náležitosti. Ďalej konštatoval, že právomoc rozhodcovského súdu bola daná rozhodcovskou zmluvou, ktorá bola uzavretá na osobitnej listine, písomne. Podľa oprávneného zo zmluvy o revolvingovom úvere implicitne nevyplýva, že by jej uzavretie bolo podmienené uzavretím rozhodcovskej zmluvy. Z ustanovenia 2 rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že spotrebiteľ má podľa oprávneného možnosť voľby, spory zo zmluvy o revolvingovom úvere môžu byť riešené nielen pred rozhodcovským ale aj pred všeobecným súdom. Je výlučne v dispozícii spotrebiteľa, či pristúpi na uzavretie rozhodcovskej zmluvy alebo nie. Uvedenú skutočnosť preukazuje aj to, že zo zmluvy o revolvingovom úvere nevyplýva žiadna podmienená povinnosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu. Poukázal aj na ustanovenie 7 rozhodcovskej zmluvy, podľa ktorého predmetné ustanovenie umožňuje spotrebiteľovi jednostranné odstúpenie od rozhodcovskej zmluvy. Odstúpením od rozhodcovskej zmluvy bez ohľadu na súhlas resp. nesúhlas veriteľa dochádza k zániku tejto zmluvy. V takom prípade sa akékoľvek spory zo zmluvy o revolvingovom úvere budú riešiť pred všeobecným súdom. Uvedená skutočnosť, podľa oprávneného, dostatočným spôsobom preukazuje, že povinný - spotrebiteľ, mohol vlastným právnym úkonom ovplyvňovať existenciu rozhodcovskej zmluvy. Záverom oprávnený konštatoval, že veriteľ dostatočne poučil spotrebiteľa o následkoch podpisu rozhodcovskej zmluvy. Uvedené preukazuje č. 8 rozhodcovskej zmluvy. Je evidentné, že povinný dobrovoľne pristúpil k podpisu rozhodcovskej zmluvy a nevyužil možnosť odstúpenia od tejto zmluvy.

4. Vyšší súdny úradník Okresného súdu Banská Bystrica uznesením sp. zn. 52Ek/2313/2019 zo dňa 18. mája 2020 rozhodol, že súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietal. Odôvodnil to predovšetkým tým, že exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie sa posudzuje v čase začatia exekučného konania, t.j. dňom, v ktorom bol návrh na vykonanie exekúcie doručený súdu. Povinný nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie namietat skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu. Tieto mal namietat v konaní základnom a ak tak opomenul, nie je mu poskytnutá ochrana v exekučnom konaní. Pokiaľ povinný nesúhlasil s vydaným rozhodnutím a považoval nárok oprávneného za nedôvodný, mal možnosť v zmysle poučenia podať proti nemu v zákonom stanovenej lehote žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, kde by v rámci dokazovania mohol uplatniť všetky svoje námietky a výhrady k exekučnému titulu. Preskúmaním exekučného titulu, návrhu povinného na zastavenie exekúcie, ako aj vydrenia oprávneného, súd zistil, že rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc na vydanie exekučného titulu od rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi oprávneným a povinným dňa 14. 03. 2014. Zo samostatne uzavretej rozhodcovskej zmluvy č. 8300067942, ktorá nie je súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere a nebola ani podmienkou uzatvorenia a vykonávania Zmluvy o revolvingovom úvere, o čom ho oprávnený tiež informoval (bod 2 zmluvy) je zrejmé, že ide medzi zmluvnými stranami o dohodnutý spôsob riešenia možných sporov vyplývajúcich zo Zmluvy o revolvingovom úvere. Z uvedených dôvodov súd považoval rozhodcovskú zmluvu, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul za platný právny úkon. Povinný mal aj po podpise rozhodcovskej zmluvy možnosť odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy do 14 dní bez udania dôvodu (bod 7 zmluvy), čo nevyužil, a teda svojím podpisom súhlasil, že prípadné vzniknuté spory sa budú riešiť v rozhodcovskom konaní. Exekučný súd týmto konštatuje, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. Záverom vyšší súdny úradník zdôraznil, že exekučný súd nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, resp. preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátenie postupu orgánu) vydaného v základnom konaní (tzv. materiálna vykonateľnosť).

5. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, povinný prostredníctvom právneho zástupcu, v zákonom stanovenej lehote podala sťažnosť, v ktorej zotrval na svojich tvrdeniach v návrhu na zastavenie exekúcie. Zdôraznil, že exekučný súd je v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, alebo doložky. Rozhodcovská zmluva v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných

strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa a je neplatná. Zmluvná dokumentácia, ktorá je založená v súdnom spise, bola predformulovaná a povinný musel túto uzavrieť vcelku tak, ako mu bola predložená, pokiaľ chcel získať finančné prostriedky od veriteľa za daných podmienok. Zmluvná dokumentácia nebola individuálne dojednaná a nepochybne je zmluvou formulárovou a vyplýva z nej, že konštrukcia zmluvnej dokumentácie bola veriteľom vopred stanovená a povinný ako spotrebiteľ nemal na výber, či rozhodcovskú zmluvu uzavrie alebo nie. Uzavretie rozhodcovskej zmluvy je síce vo formulárovej dokumentácii uvedené ako dobrovoľné, teda povinný údajne mohol vyjadriť svoj nesúhlas s uvedenou rozhodcovskou zmluvou, v skutočnosti ale povinný ako spotrebiteľ nemal absolútne žiadnu možnosť vyjadriť nesúhlas v časti Rozhodcovskej doložky, ale musel predpripravenú formulárovú zmluvnú dokumentáciu (t.j. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, rozhodcovskú doložku, Dohodu o poskytovaní služieb) len akceptovať ako celok, alebo ako celok ju odmietnuť. Zo žiadneho dokumentu nevyplýva, že by mal povinný možnosť získať spotrebiteľský úver u veriteľa, alebo že by mal možnosť získať spotrebiteľský úver za ponúkaných podmienok, ak by o dojednanie rozhodcovskej zmluvy nemal záujem. Rozhodcovská doložka je vzhľadom na vyššie uvedené dojednaná neplatná, najmä s ohľadom na skutočnosť, že rozhodcovská zmluva umožňuje naoko alternatívnu voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, ale táto voľba prislúcha iba žalujúcemu (v tomto konaní v postavení oprávneného) a nie je možné ju následne zmeniť. S prihliadnutím na povahu daného právneho vzťahu medzi oprávneným ako dodávateľom a povinným ako spotrebiteľom je preto logické konštatovanie, že takáto „voľba“ právomoci je iba formálna, iluzórna a zodpovedá len záujmom dodávateľa a ako taká je preto v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r) v spojení s ust. § 53 ods. 5 OZ účinného v čase uzatvárania zmluvy neplatná. Poukázal pri tom na totožné právne názory vo viacerých rozhodnutiach okresných súdov, krajských súdov, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/25/2015 zo dňa 17. 02. 2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18CoE/35/2019 zo dňa 26. 09. 2019, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 73Ek/2210/2019 zo dňa 08. 01. 2020, uznesenie ÚS SR IV. ÚS 371/2018-43 zo dňa 20. 06. 2018.....).

6. Právny zástupca oprávneného naďalej trval na podanom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie a zároveň sa stotožnil s právnym názorom súdu v napadnutom uznesení. Tvrdenia uvádzané povinným subjektom považoval za neodôvodnené, majúce za cieľ vyhnúť sa plneniu svojho záväzku. V súvislosti s vyššie uvedeným žiadal, aby súd sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietol.

7. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konania sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

9. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

11. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

12. Podľa § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak sa exekúcia má vykonať na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore a spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov a podľa bodu 4 rozhodcovské rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu alebo nie je vykonateľné.

13. Podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy.

14. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP, pričom dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie vydané vyšším súdnym úradníkom je vecne správne.

15. Medzi účastníkmi konania je nesporné, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8300067942 uzavretá dňa 14. 03. 2014 medzi oprávneným a povinným je zmluvou spotrebiteľskou. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) vo svojom náleze IV. ÚS 38/2020-28 zo dňa 29. 07. 2019, v zmysle poslednej vety bodu 32 potvrdil platnosť koncentračnej zásady i pre prípad povinného spotrebiteľa a tiež, že v zmysle novej právnej úpravy exekučného konania sú dôvodmi zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku aj dôvody, ktoré by viedli k zamietnutiu návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. f) body 1 až 4 Exekučného poriadku. Inými slovami to, čo je dôvodom na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie, je aj dôvodom zastavenia exekúcie.

16. Tieto dôvody sa však pri zastavení nemôžu rozširovať a tieto sú zviazané s § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku. Teda po novele Exekučného poriadku zákonom č. 2/2017 Z. z., exekučné konanie nie je miestom na preskúmavanie platnosti právnych úkonov, ak tu existuje riadny exekučný titul, ktorý vydal stály rozhodcovský súd ako subjekt na to oprávnený, ktorého činnosť je pod dohľadom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Tieto námietky treba uplatniť v nachádzacom konaní (spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní), čo vyplýva z cieľa exekučného konania, ktorým nie je opätovné riešenie sporov, resp. prieskum právoplatných rozhodnutí, ale nútený výkon práva (plnenia) priznaného exekučným titulom. Pokiaľ povinný namieta, že rozhodcovská doložka je neplatná, mal sa brániť v základnom konaní, či už podaním žalobnej odpovede po doručení výzvy rozhodcovského súdu na vyjadrenie, resp. sa mohol po doručení rozhodcovského rozsudku (exekučného titulu) žalobou na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodov uvedených v § 45 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Inými slovami exekučný súd chce povedať, že zákonodarca pri reglementovaní nového exekučného konania v zmysle nového § 53 ods. 3 písm. f) body 1 až 4 Exekučného poriadku, reagoval už na existenciu zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a na veľkorysé podmienky možnosti podania žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku dané spotrebiteľovi (§§ 45 až 47 zákona, nehovoriac o povinnosti doručiť vzor žaloby, ktorý je prílohou zákona), pričom ak túto možnosť spotrebiteľ nevyužije, ponechal mu v exekučnom konaní možnosť namietať relevantne neplatnosť rozhodcovskej zmluvy už iba z dôvodu, že táto nemá požadované náležitosti podľa osobitného predpisu (dôvod stanovený v § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku). Tento dôvod je aj jedným z dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Druhým v uvedenom ustanovení je celková neplatnosť rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy. Keďže v danej veci bola uzavretá spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podľa zákona 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, povinný bol oprávnený v danej veci, keďže nevyužil podanie žaloby o zrušenie, napadnúť iba neplatnosť z dôvodu nedodržania podmienok podľa § 3, 4 a 5 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, resp. všeobecných náležitostí podľa OZ okrem tých, ktoré sú uvedené v § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (napr. nespôsobilosť účastníka). Dôvody obrany sa mu teda v exekučnom konaní zúčili.

17. Exekučný súd musí teda zdôrazniť, že systematickým, gramatickým a logickým výkladom § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku v spojitosti s § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, nemožno rozširovať dôvody zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie, ergo dôvody na zastavenie exekúcie na akúkoľvek neplatnosť rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy, ale len na neexistenciu zákonom požadovaných náležitostí. Ináč by zákonodarca vsunul do § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku i druhú časť § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, resp. by vsunul len tento dôvod, keďže tento je širšieho rozsahu. Exekučný súd jedným dychom v tejto súvislosti chce uviesť, že od neplatného uzavretia

rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy odlišuje neuzavretie rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy (jej neexistenciu). Táto skutočnosť nie je reglementovaná ani ako dôvod žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Inými slovami zákonodarca túto vážnu vadu rozhodcovského konania „dovoliť“ povinnému relevantne použiť i v rámci exekučného konania, čo exekučný súd považuje za správne.

18. Vzhľadom na uvedené, je aplikácia judikatúry pred prijatím zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ako aj zákona č. 2/2017 Z. z., ktorým sa menil Exekučný poriadok a zaviedla nová úprava exekučného konania, v značnej miere limitovaná. Zákonodarca teda vyššie citovanou novou právnou dal do rovnováhy princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“) tj. zodpovednosti osoby pri ochrane svojich práv s princípom ochrany práv spotrebiteľa. Nemožno nijako rozumne odôvodniť akceptáciu prehnane paternalistickej ochrany konania osoby len z titulu toho, že je niekto spotrebiteľ. V tejto súvislosti nemôže exekučný súd nespomenúť i dissent bývalého podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana L'alička k uzneseniu sp. zn. I. ÚS 547/2012-38 zo dňa 24. 10. 2013, v ktorom konštatoval: „Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýhovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagateľné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy).“ Akiste z tohto dôvodu, ale z iných príkladov justičnej praxe spreď roku 2015 si zákonodarca uvedomil, že ochrana spotrebiteľa súdmi ako reakcia na nekritické vydávanie rozsudkov rozhodcovskými súdmi v prospech veriteľov, zašla najmä v exekučnom konaní príďaleko a preto nastolil rovnováhu medzi právami veriteľov a aj dlžníkov - spotrebiteľov. Inými slovami, zákonodarca na jednej strane žiada, aby veritelia vymáhali svoje dlhy v súlade s dobrými mravmi a zároveň však žiada o zodpovedné a aktívne správanie spotrebiteľov v súvislosti so vznikom ako aj vymáhaním dlhov. Zaviedol preto rozhodcovské spotrebiteľské konanie so všetkou aj disciplinárnou zodpovednosťou rozhodcov pod štátnym dozorom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ako aj stanovením veľkorysých podmienok pre podanie žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku spotrebiteľom a na druhej strane obmedzil možnosť napádania neplatnosti rozhodcovských spotrebiteľských zmlúv v exekučnom konaní, najmä so zreteľom na cieľ a charakter exekučného konania, ktoré primárne neslúži k riešeniu sporov (vrátane sporov o platnosť rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy), ale k vymáhaniu judikovaných nárokov. Pokiaľ povinný či už v návrhu na zastavenie exekúcie alebo v podanej sťažnosti použil judikatúru spreď roku 2015, vzhľadom na vyššie uvedené, súd ju považoval za právne irelevantnú, nakoľko ju vzhľadom na existenciu novej právnej úpravy považuje za prekonanú.

19. Zhrnutím vyššie uvedeného súd konštatuje, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie ako i v sťažnosti sa bránil a dôvodil neprípustnosť exekúcie z dôvodu ničotnosti exekučného titulu, ktorá je následkom neplatnosti rozhodcovskej zmluvy č. 8300067942 zmluvy zo dňa 14. 03. 2014 ako neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ. Túto obranu nemôže súd akceptovať z dôvodu, že táto mala byť v zmysle § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom riešená podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku a teda exekučný súd mimo dôvod daný § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku nemôže zasahovať do kompetencie kauzálnie príslušného procesného súdu. Keďže povinný v obrane nenamietal dôvody podľa § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku a ani ich exekučný súd ex offo nenašiel, musel súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnuť.

20. Nakoniec chce exekučný súd dodať, že napriek vyššie uvedenému má za to, že rozhodcovskú zmluvu č. 8300067942 zo dňa 14. 03. 2014 nepovažuje za neplatnú a spôsobujúcu nerovnováhu v právach a povinnostiach povinného. Tak ako v napadnutom uznesení uviedol vyšší súdny úradník, nemožno hovoriť o neprimeranej zmluvnej podmienke, ak podľa bodu 7 citovanej rozhodcovskej zmluvy

povinný mal aj po podpise rozhodcovskej zmluvy možnosť odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy do 14 dní bez udania dôvodu, čo „nevyužil“. Aj v zmysle vyššie citovaného disentu a ako aj vzhľadom na všeobecnú akceptovanú právnu premisu, že u každého sa rozumové schopnosti človeka posudzujú a považujú na úrovni priemerne spôsobilej osoby vnímať a posúdiť v styku jazykové vyjadrenie právnych noriem. Preto nemožno urobiť iný záver, než ten, že povinný si prečítal rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola na osobitnom dokumente a ktorá obsahovala len 8 bodov vrátane posledného a svojim podpisom vyjadril súhlas s jej obsahom. Ak v ňom veriteľ dal povinnému „bianco“ dôvod odstúpenia od zmluvy, je nemožné rozumne vyvodiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ibaže by sme každého spotrebiteľa v tomto smere považovali za nespôsobilého poznať význam slova odstúpiť od zmluvy, akoby bol tento pojem výlučne právnym pojmom, ktorý sa nepoužíva v bežnom živote.

21. Vo všeobecnej rovine chce exekučný súd skonštatovať, že rozdielnu rozhodovaciu prax je potrebné chápať ako objektívny jav, čím nechce povedať, že je to i želaný stav. Dokonca i zákonodarca na túto okolnosť pamätá, či už v CSP alebo v zákone o ústavnom súde č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde, kde stanovuje mechanizmy na odstránenie nežiaducej rozličnej rozhodovacej činnosti. Žiaľ súd musí objektívne skonštatovať, že v rámci exekučného konania, tento obdobný zjednocujúci mechanizmus nebol zavedený. Z tohto pohľadu je exekučný súd (v agende Ek) vzhľadom na nemožnosť dovolania i dovolania generálneho prokurátora odkázaný na zjednocovaciu činnosť ÚS SR, v rámci konaní o ústavných sťažnostiach. V prípade, že v danej veci vydá ÚS SR k danej problematike vo väzbe na novú úpravu exekučného konania zjednocujúce rozhodnutie, exekučný súd ho bude plne rešpektovať. (k záverom odôvodnenia tohto uznesenia viď aj odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 26Ek/1382/2018 zo dňa 18. 03. 2021)

22. Z vyššie uvedených dôvodov súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia a sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/2313/2019 zo dňa 18. mája 2020 ako nedôvodnú zamietol.(výrok I. uznesenia)

23. Povinný si za podanie sťažnosti uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%.

24. Povinnému v exekučnom konaní zákon priznáva len nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil v súvislosti s jeho návrhom na zastavenie exekúcie (§ 199a ods. 2 Exekučného poriadku). Predpokladom pre priznanie tejto náhrady je úspech povinného v tomto konaní. Keďže súd sťažnosť povinného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zamietol, t.j. povinný v konaní o sťažnosti úspech nemal, rozhodol o nich tak, ako je uvedené vo výrokovej vete II. tohto uznesenia.

25. Po právoplatnosti tohto uznesenia bude spis predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi za účelom rozhodnutia o trovách povinného, uplatnených v rámci jeho návrhu na zastavenie exekúcie.

26. Súd rešpektujúc dôležitosť právnej teórie a právnych pojmov k uvedenému dodáva, že súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia reagovať na všetky namietané skutočnosti a dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou. V tomto rozsahu súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 19. mája 2009, sp. zn. II. ÚS 200/09, z právnej vety ktorého vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania, a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07). V obdobnom znení je aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, v rámci ktorého ústavný súd uviedol, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (v súčasnosti § 220 CSP), v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.